

Arrest

nr. 109 997 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers vader verkrijgt op 20 april 2007 de identiteitskaart voor vreemdelingen in functie van diens huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 6 april 2009 bij de Belgische ambassade te Istanbul, Turkije, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn vader in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 15 juni 2009 toegestaan.

1.3. Verzoeker komt op 10 juli 2009 het Rijk binnen. Hij wordt in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfstitel.

1.4. Bij vonnis van 12 april 2010 verklaart de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven het door verzoekers vader met een Belgische onderdaan aangegane huwelijk nietig. In beroep bevestigt het Hof van Beroep te Brussel bij arrest van 10 januari 2012 de nietigheid van het betreffende huwelijk wegens schijnhuwelijk.

1.5. Op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoekers vader.

1.6. Tevens op 6 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van verzoeker de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 14 januari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

De betrokkene heeft op basis van zijn vader [B. T.] een onbeperkt verblijfsrecht verkregen in het Rijk. Op 15/06/2009 werd zijn visumaanvraag van 07/04/2009 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn vader goedgekeurd omdat zijn vader op dat moment gevestigd was in België. Op 28/09/2009 werd betrokkene verkeerdelijk in het bezit gesteld van aan F- kaart. Op 01/10/2010 werd deze kaart vervangen door een A kaart. Bij beslissing van 04/10/2012 verkreeg de betrokkene een onbeperkt verblijfsrecht. Het recht op vestiging van zijn vader [B. T.] werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 06/12/2012, omdat dit recht verkregen werd door fraude. Immers had mijnheer zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 10/02/2006 met de Belgische onderdane [T. D.]. Dit huwelijk werd op 10/01/2012 vernietigd bij arrest door het Hof van beroep van Brussel (ref 2010/AR/1681) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes vader zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het onbeperkt verblijfsrecht van de betrokkene, dient zijn verblijfsrecht te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker stelt dat dient te worden besloten tot de nietigheid van de bestreden beslissing omdat de beslissing die in hoofde van zijn vader door verweerder werd genomen nietig is en de bestreden beslissing hierop is gesteund. Vervolgens herneemt hij de middelen die door zijn vader bij de Raad werden aangevoerd tegen de in diens hoofde genomen beslissing:

“EERSTE MIDDEL: schending van artikel 42 quater van de vreemdelingenwet en kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, schending van de rechten van verdediging

[...]

Eisende partij stelt vast dat verwerende partij niet vermeldt in de beslissing van 06.12.2012 op welk artikel van welke wet zij zich baseert.

Het vermelden van het wetsartikel is een noodzakelijkheid.

De juridische argumenten dienen in de akte uitdrukkelijk te worden opgenomen maar dit heeft de verwerende partij nagelaten te doen.

Op deze manier schendt zij haar motiveringsplicht.

Zo heeft verwerende partij ook de rechten van verdediging van eisende partij geschonden.

Het niet vermelden van het wetsartikel waarop verwerende partij zich baseert, heeft eisende partij de mogelijkheid ontnomen om de wettigheid/de regelmatigheid van de beslissing van de verwerende partij te controleren.

De opgegeven redenen volstaan niet om eisende partij in staat te stellen na te gaan of de feitelijke en juridische gegevens correct zijn, dat het bestuur deze gegevens juist heeft geïnterpreteerd en beoordeeld en dat het redelijkerwijze op grond van de aangehaalde motieven tot het betrokken besluit is kunnen komen.

Na nazicht van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 is eisende partij van oordeel dat verwerende partij toepassing diende te maken van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van dit artikel blijkt evenwel dat eisende partij niet kon overgaan tot intrekking van het recht op vestiging in het rijk gezien de termijn waarin zij deze beslissing kon nemen reeds verstreken was.

Eisende partij vermoedt dan ook dat dat de reden is waarom het wetsartikel waarop verwerende partij zich baseerde of diende te baseren, niet werd vermeld in de bestreden beslissing van 06.12.2012.

Artikel 42quater vermeldt duidelijk dat de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht enkel kan genomen worden gedurende de eerste drie jaar na erkenning van hun recht op verblijf.

In casu verkreeg eisende partij op 25.10.2006 een visum type D en kwam hij op 06.11.2006 België binnen. Op 20.04.2007 ontvangt eisende partij een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Vele jaren later, meer specifiek op 06.12.2012 werd de bestreden beslissing genomen.

De periode van 3 jaar is manifest overschreden.

Ondergeschikt, indien de Raad van oordeel zou zijn dat de beslissing toch binnen de termijn werd genomen of deze termijn niet van toepassing zou zijn, dan nog werd artikel 42quater geschonden.

De Minister of zijn gemachtigde hield geen rekening met de duur van het verblijf van de vader en de kinderen in het Rijk.

Eisende partij is op 10.02.2006 getrouwd en verblijft met sinds 06.11.2006 in België en de kinderen sinds 2009. Op 20.04.2007 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen en dus ook een verblijfsrecht. Hij verblijft dan ook reeds jaren met zijn kinderen in België. Eén van de kinderen is ondertussen ook reeds meerderjarig geworden [B. H.].

Het langdurig verblijf van eisende partij en diens kinderen wordt niet betwist door de verwerende partij, doch verwerende partij laat na om deze te betrekken in zijn beoordeling, terwijl dit een belangrijk element is die moet beoordeeld worden indien verwerende partij over gaat tot intrekking van het recht op vestiging van eisende partij en de kinderen.

De wet stelt duidelijk dat verwerende partij rekening moet houden met:

- *de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- *diens leeftijd,*
- *gezondheidstoestand,*
- *gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- *en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Met al deze elementen moet rekening worden gehouden, doch verwerende partij laat na om met deze elementen rekening te houden.

Eisende partij verblijft reeds sinds 2006 in België. De kinderen sinds 2009.

De kinderen van eisende partij lopen school in België en doen het bovendien goed. Ze behalen behoorlijke resultaten en spreken perfect Nederlands dat hun moedertaal is geworden.

Het gezin heeft zich in al die jaren geïntegreerd in België en dit op alle vlakken: sociaal, cultureel, economische ...

Bovendien verblijft de moeder van de kinderen ook in België.

Verwerende partij diende al deze elementen te betrekken in hun beslissing en diende hier dan ook naar te informeren vooraleer de beslissing te nemen.

Door met één van deze elementen geen rekening te houden en hier ook niet naar te informeren, schendt verwerende partij artikel 42 quater Vreemdelingenwet en zijn motiveringsplicht.

TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Ingevolge artikel 42 quater Vreemdelingenwet moest verwerende partij in het kader van zijn beslissing de volgende elementen betrekken:

- *de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,*
- *diens leeftijd,*
- *gezondheidstoestand,*
- *gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk*
- *en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*

Verwerende partij heeft dit niet gedaan.

Verwerende partij heeft naar deze elementen zelfs niet geïnformeerd en heeft bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij was op 10.02.2006 getrouwd en op 20.04.2007 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen en dus ook een verblijfsrecht. Hij verblijft dan ook reeds jaren met zijn kinderen in België.

Het langdurig verblijf van eisende partij en diens kinderen wordt niet betwist door de verwerende partij.

De kinderen van eisende partij lopen school in België en doen het bovendien goed. Ze behalen behoorlijke resultaten en spreken perfect Nederlands dat hun moedertaal is geworden.

Het gezin heeft zich in al die jaren geïntegreerd in België en dit op alle vlakken: sociaal, cultureel, economische...

Er zijn dan ook nog uiterst minieme banden met Turkije. Eisende partij verblijft sinds 2006 en zijn kinderen sinds 2009 in België (ondertussen bijna 7 jaar en 4 jaar).

De biologische moeder van de kinderen verblijft ondertussen ook in België.

Verwerende partij diende al deze elementen te betrekken in haar beslissing en diende hier dan ook naar te informeren vooraleer de beslissing te nemen.

Rekening houdend met deze elementen, is eisende partij in elk geval van oordeel dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid kon worden genomen.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

DERDE MIDDEL: schending van het artikel 8 EVRM

Eisende partij verblijft sinds 2006 in België en heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt in België.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid' de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Turkije terug te doen keren?

Er zijn nog maar uiterst minieme banden met Turkije. Ondertussen verblijft de moeder van de kinderen ook in België. Het gezin (vader en de 2 kinderen) verblijft sinds 2009 (de vader, ondertussen bijna 7 jaar) en sinds 2006 (de kinderen, bijna 4 jaar) in België. Sindsdien lopen de kinderen hier school en hebben de kinderen de Nederlandse taal perfect onder de knie. Het sociaal en cultureel en economisch leven van het gezin is gesitueerd in België. Het centrum van hun belangen is gelegen in België.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de beslissing die werd genomen in hoofde van verzoekers vader niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. In zoverre de middelen louter betrekking hebben op deze beslissing wordt verwezen naar het arrest met nummer 109 996 van 17 september 2013 waarbij de Raad het beroep ingesteld door de vader van verzoeker heeft verworpen. Er zal enkel nog worden ingegaan op de onderdelen van de middelen die betrekking (kunnen) hebben op de thans bestreden beslissing.

3.1.2.2. Gelet op hetgeen voorafgaat dient niet te worden ingegaan op de schending van de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, nu de uiteenzetting in dit verband niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing.

3.1.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een bestuurlijke beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de elementen voorzien in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er evenwel op dat deze beslissing niet werd genomen in toepassing van voormelde wetsbepaling doch wel in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in een van de in artikel 10 bepaalde gevallen bevindt, in een van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest om te worden toegelaten tot een verblijf, of het staat vast dat het

huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

Artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in zijn vijfde lid een gelijkaardige bepaling dan hetgeen is voorzien in het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende artikel 42^{quater}, derde lid van de Vreemdelingenwet, doch deze bepaling is enkel van toepassing op de punten 1°, 2° en 3° van het eerste lid van deze bepaling en niet op het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de door hem aangehaalde elementen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte verzoeker niet de kans heeft gegeven gegevens in deze zin aan te brengen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden weerhouden.

3.1.2.4. Verzoeker verwijst opnieuw naar de bepalingen van artikel 42^{quater}, derde lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de hierin vermelde elementen en dat hiernaar ten onrechte niet werd geïnformeerd. Verwijzend naar voorgaande bespreking dient evenwel te worden vastgesteld dat op grond van dit betoog geen incorrecte feitenvinding kan worden vastgesteld en geen kennelijke wanverhouding blijkt tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker zich beroept op een gezinsleven in België van hemzelf en vader, minderjarige broer en moeder, merkt de Raad op dat niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt op dit gezinsleven. In dit verband kan erop worden gewezen dat het verblijfsrecht van de vader en minderjarige broer van verzoeker tevens werd ingetrokken en ook zij het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat zijn biologische moeder op het Belgische grondgebied verblijft, laat staan op regelmatige wijze. Gelet op deze omstandigheden blijkt niet de bestreden beslissing een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft, nu niet blijkt dat een van hen nog gerechtigd is op een verblijf in het Rijk en zij bovendien allen de Turkse nationaliteit hebben zodat niet blijkt dat zij het gewenste gezinsleven niet in Turkije kunnen verderzetten.

Verzoeker beroept zich verder op een privéleven in België in de zin dat hij sinds 2009 in België verblijft, hier naar school gaat en de Nederlandse taal perfect onder controle heeft. Ook wordt aangegeven dat het centrum van de belangen zich in België bevindt. De vaststelling dringt zich evenwel op dat dit privéleven in wezen werd opgebouwd tijdens een verblijf dat niet als legaal kan worden beschouwd en dat verzoeker er dus geen rechten aan kan ontleen. Verzoeker ontleende op zijn beurt zijn verblijfsrecht aan dat van zijn vader. Daar verzoekers vader door de nietigverklaring van zijn huwelijk dient geacht te worden nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, dient ook geacht te worden dat verzoeker nooit heeft beschikt over een (afgeleid) verblijfsrecht (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363). In de bestreden beslissing wordt een bestaande situatie vastgesteld, namelijk dat verzoeker, gelet op het tenietgaan van het verblijfsrecht van zijn vader, geacht wordt zelf ook nooit over een verblijfsrecht beschikt te hebben. Het feit dat hij geacht wordt nooit over een regelmatig verblijfsrecht beschikt te hebben, is niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar van de nietigverklaring van het huwelijk van zijn vader. In ieder geval kan ook hier geen incorrecte belangenafweging worden vastgesteld. Hiertoe kan in de eerste plaats worden verwezen naar hetgeen voorafgaat. Er blijkt verder niet dat de ouders van verzoeker nog legaal op het Belgische grondgebied verblijven – nu het verblijfsrecht van de vader en broer werden ingetrokken en niet blijkt dat de moeder

over enig recht op verblijf of enige machtiging tot verblijf beschikt – en evenmin blijken hinderpalen die een verderzetting van het privéleven ernstig verhinderen of onmogelijk maken in het land van herkomst. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat verzoeker de ongeveer eerste vijftien levensjaren reeds doorbracht in Turkije.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

De aangevoerde middelen zijn, in zoverre deze ontvankelijk zijn in de zin dat zij gericht zijn tegen de *in casu* bestreden beslissing, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker stelt verder nog het volgende:

“Eisende partij is van oordeel dat de verwerende partij aan de zoon geen bevel om het grondgebied te verlaten kon geven op een moment dat er ten aanzien van de vader zelf nog geen bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (17.12.2012) werd ten aanzien van de vader immers [p]as genomen nadat de bijlage 14ter (06.12.2012) was genomen.

Dit betekent dat op het moment dat de beslissing wordt genomen ten aanzien van de eisende partij, deze beslissing nog niet was genomen ten aanzien van de vader.

Hierdoor heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsprincipe geschonden, maar tevens artikel 8 EVRM, gezien de vader op dat moment België niet diende te verlaten doch de zoon van de vader wel.”

3.2.2. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in hoofde van verzoeker werd genomen is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven indien de vreemdeling langer in het Rijk verblijf dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dit bevel volgt uit de eerdere intrekking van het verblijf. De Raad stelt vast dat dit motief het bevel om het grondgebied te verlaten draagt. Het gegeven dat verzoekers vader pas later bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan deze motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten die erop neer komt dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegelaten en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat dit gegeven zou leiden tot de onwettigheid of nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was bovendien een einde gesteld aan het verblijfsrecht van zowel verzoeker als zijn vader. Het gegeven dat de vader pas enkele dagen na verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, volstaat niet om te besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt ook niet wel belang verzoeker heeft bij dit betoog, nu ingeval van nietigverklaring van de bestreden beslissing enkel kan worden vastgesteld dat de vader zelf ook bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten.

Ook dit betoog kan aldus niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS